

Ο Αγιορείτης ιερομόναχος Εφραίμ ο Κατουνακιώτης στο Βελβεντό.

/ [Ειδήσεις και Ανακοινώσεις](#)



του παπαδάσκαλου Κωνσταντίνου Ι. Κώστα

Το Βελβεντό επισκέφτηκε (μετά από αίτημα φίλων του Αγίου Όρους του Βελβεντού και με την ευλογία του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Σερβίων και Κοζάνης κ. Παύλου) ο Αγιορείτης ιερομόναχος Εφραίμ από Κελί του Γέροντα Εφραίμ του Κατουνακιώτη.

Ο π. Εφραίμ τέλεσε τον Μέγα Εσπερινό (Σάββατο, 13-2-2016) στον ιερό ενοριακό ναό του αγίου Διονυσίου (εν Ολύμπω) Βελβεντού και τη Θεία Λειτουργία (Κυριακή, 14-2-2016) στον ιερό ενοριακό ναό Κοιμήσεως της Θεοτόκου Βελβεντού.

Ο π. Εφραίμ ήρθε από το Άγιον Όρος, το “Περιβόλι της Παναγίας”, στο Βελβεντό που κι αυτό είναι “περιβόλι της Παναγίας”, αφού έχει κεντρικό ναό και πολιούχο την Παναγία. Είναι ακόμα και “περιβόλι του αγίου Διονυσίου”, αφού ο δεύτερος ενοριακός ναός τιμάται στο όνομα του αγίου Διονυσίου εν Ολύμπω, ο οποίος αγίασε τον Όλυμπο και το φυσικό (από το Θεό δοσμένο) κάλλος του Ολύμπου.

Στον π. Εφραίμ τον Κατουνακιώτη Αγιορείτη συναντάς το άρωμα (το ανεξήγητο) του Αγίου Όρους. Τον αγωνιζόμενο και αγωνιώντα άνθρωπο και Μοναχό. Τον ερωτικά στραμμένο με όλη την ύπαρξη στο Χριστό. Τον παθιασμένο για το Θεό, που δεν τον ικανοποιεί η επιφάνεια των πραγμάτων αλλά η αλήθεια τους, “η των πραγμάτων αλήθεια”. Συναντάς τη διψασμένη και πεινασμένη ύπαρξη που ψάχνει μέρα και νύχτα τη συνάντηση, τη γνώση, την κοινωνία με το Χριστό. Που ξέρει ότι ο δρόμος αυτός είναι η διαρκής αναζήτηση, που έχει παγίδες, πτώσεις πολλές, ανορθώσεις πολλές, προσπάθειες ασταμάτητες και αιματηρές. Διότι ο στόχος είναι ένας και μοναδικός: η γνώση και η γεύση του Θεού, που είναι ο Χριστός.

Δεν είναι απόκοσμος. Ούτε μισεί τον κόσμο. Τουναντίον. Τον αγαπά. Στέκεται με δέος μπροστά στη μάνα που φροντίζει το παιδί της που πάσχει από το σύνδρομο “ντάουν” και την αποκαλεί σύγχρονη αγία.

Δεν είναι παρελθοντολάτρη. Είναι παραδοσιακός, που βλέπει όμως την παράδοση στο “εδώ και τώρα”. Δε γυρίζει προς τα πίσω για να συναντήσει την αλήθεια. Τη συναντά στο πρόσωπο του Χριστού, που συμπάσχει με τον άνθρωπο του σήμερα.

Δεν “αποτάσσεται” την τεχνολογία. Ξέρει ότι το παιδί από τα γεννοφάσκια του ασχολείται μ’ αυτήν, είναι κομμάτι του εαυτού του η τεχνολογία, και επιμένει για τη δυνατότητα μέσα από αυτήν (όχι χωρίς αυτήν, πώς να γίνει άλλωστε αφού υπάρχει) της αποκάλυψης (και συνάντησης) του Χριστού στο παιδί, στο σημερινό άνθρωπο.

Δεν θεωρεί δεδομένη τη σχέση με το Χριστό. Όσοι έτσι νομίζουν κάνουν λάθος. Υποστηρίζει ότι ο δρόμος για τη γνώση του Θεού είναι και δύσκολος και εύκολος. Είναι μια πάλη. Νικιέσαι, σπάζεις τα μούτρα σου, πέφτεις, σηκώνεσαι, προσπαθείς, αγωνίζεσαι, ξαναπέφτεις, ξανασηκώνεσαι και δε σταματάς. Ο δρόμος αυτός έχει αρχή, δεν έχει τέλος.

Το λοιπόν, “Γεύσασθε και ίδετε...”. Και σε πρώτο πληθυντικό: Να γευτούμε

Μέσα στα Μοναστήρια και τα ασκητήρια τους (μέσα και έξω από το Όρος) ο κάθε Μοναχός εργάζεται και προσεύχεται μέρα και νύχτα θεωρώντας ότι παρόργισε το Θεό περισσότερο από όλους: “... Οικτείρισον σώσον με, δι’ αγαθότητα, και προς

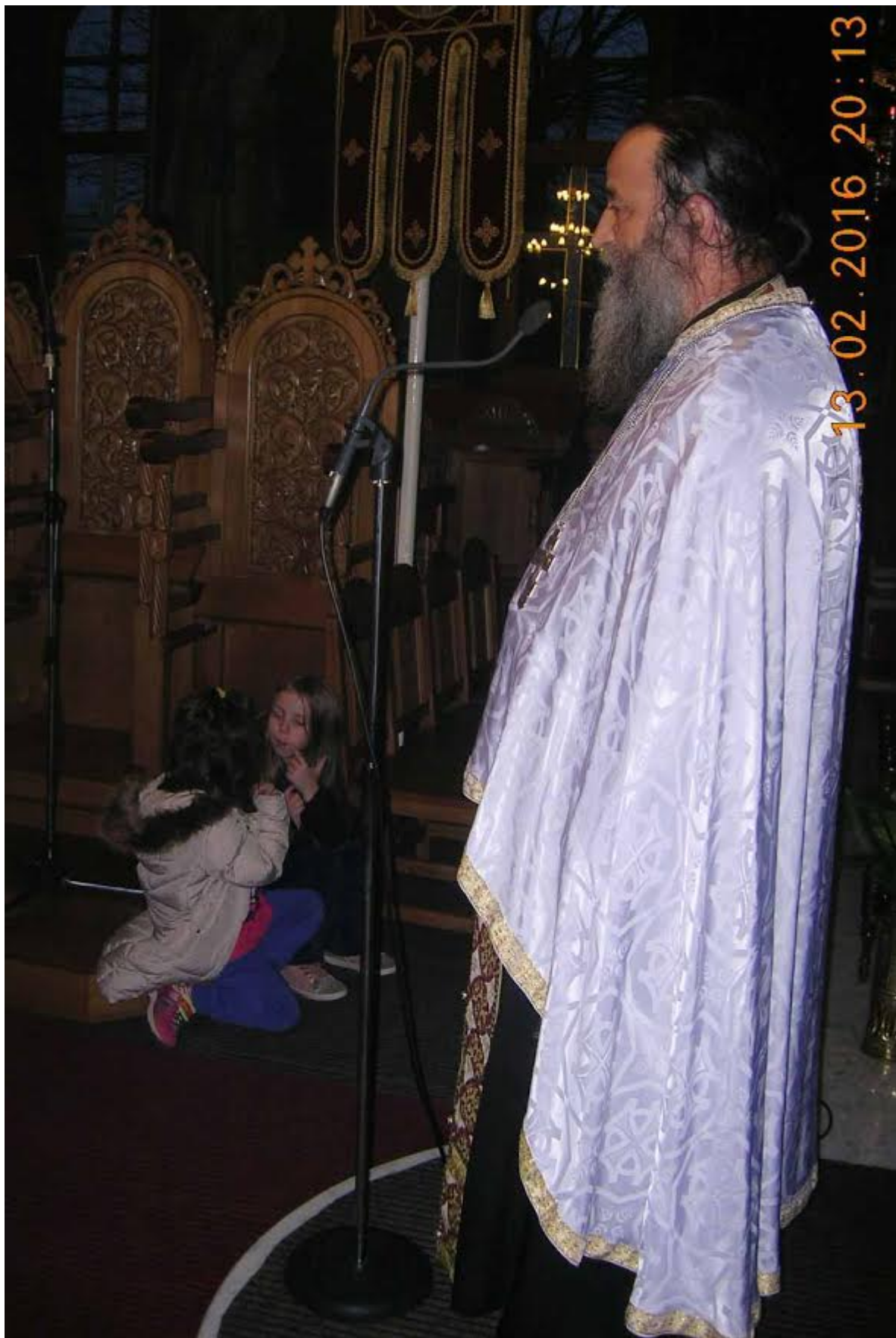
οδόν με οδήγησον, της μετανοίας, και λογισμόν μοι δος κατανύξεως, κατασκευάσας την καρδίαν μου, ταπεινήν και απλήν απερίεργον, και πραείαν Σωτήρ μου, τη ση χάριτι ως εύσπλαχνος". (Οκτώηχος, Ήχος δ', Δευτέρα Εσπέρας, Στιχηρό 3ο)

Στον π. Εφραίμ και στους άλλους ασκητές, αγιορείτες και μη, διαπιστώνουμε την πείνα και τη δίψα για το Θεό, για την ελευθερία και την αγάπη που είναι ο Θεός.

Όλοι αυτοί, (μας "σπρώχνουν") μας ενθαρρύνουν να βγούμε από τη "βλακεία" και την αυταπάτη της αυτάρκειας και του αυτοθαυμασμού.











π. Κωνσταντίνος Ι. Κώστας,
παπαδάσκαλος
15-2-2016